

ຕັ

໗

໑

໑

ໄຟຮີຍກ

ຮາ

ຮັກ

ຈາກ

ໄວ

ซีรีส์รักชุด

เพียกหารัก จากใจ

ซีรีส์เล่มนี้ มีนิยาย 2 เรื่อง 2 รส ที่ไม่ทำให้ท่านผิดหวังอย่างแน่นอนค่ะ

1. ไฟอารมณ์

2. ดวงใจเพียกหา

บางคนเปรียบเทียบความรักเหมือนไฟ ร้อนแรง รนราน ทูรันทูราย อยากจะ
ครอบครองรัก อยากจะสมหวังในรัก

บางคนเปรียบรักดั่งสายลมและลำน้ำ เย็นสบายและอ่อนนุ่ม
เรามาดูกันว่า ในซีรีส์เล่ม เราควรจะเปรียบเทียบความรัก เหมือนอะไร?

ด้วยรัก

กิตะธารา

ไฟอารมณ์

อารมณ์ ;

“คุณใจร้าย คุณต้องการจะให้คุณพ่อเสียใจ อับอาย ที่มีลูกสาวใจง่ายอย่างฉัน คุณต้องการให้คนงานดูถูกฉัน หมดศรัทธาในตัวฉัน..ได้เลย..ฉันจะไม่ปล่อยให้วันนั้นมาถึงหรอก..”

“คุณจะทำอะไร..”

“ฉันจะตายเดี๋ยวนี้แล้ว โยนความผิดให้คุณ ให้คุณเป็นคนฆ่าฉัน..”

“อย่านะ!..”

ดวงใจเพียกหา

อารมณ์ ;

“คุณเป็นภรรยาของผมนะตรีชญา..ผมอยากให้คุณตรึงเอาไว้..อย่าได้ให้ทำผู้ชายคนไหนอีก..”

“หยาบคาย..”

“ถ้ามาแล้วก็กลับไปนอนเถอะล่ะ อย่ามาระรานตรีถึงที่นี่..”

“ที่นี่มันก็บ้านผมเหมือนกัน ผมมีสิทธิ์ที่จะอยู่ที่ไหนก็ได้..”

“ถ้าฉันตรึงไปเอง..”

ตอนที่ 1

นิชชาวัลย์หญิงสาววัยยี่สิบสี่ นั่งเฝ้ารออยู่ในห้องด้วยหัวใจที่ปวดร้าว เพราะวันนี้เป็นวันแต่งงานของเขา นายอิศม์ โยธาทักดี ชายคนเดียวที่ทำให้เธอยอมทุ่มเทหัวใจรักจนหมด แล้วเธอก็คิดว่าเขารักเธอ และจะต้องแต่งงานกับเธอ

แต่มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นเมื่อเขามาสู่ขอลูกติดแม่เลี้ยงของเธอ คือ นริสา เป็นหญิงสาววัยยี่สิบสองปี หล่อนเป็นลูกติดของคุณโสภิตา ภรรยาใหม่ของนาย ชุมพวง พ่อเลี้ยงแห่งเมืองเหนือที่ร่ำรวย เขาคือพ่อแท้ ๆ ของเธอ

สร้างความปวดใจให้เธอเป็นอย่างมาก เพราะไม่ว่าจะด้วยเรื่องอะไร นริสา ไม่มีทางที่จะเทียบเธอได้เลย ความรู้ความสามารถ ฐานะการศึกษาตลอดจนมันสมองและความสวยงาม

“คุณหนู..เจ้าบ่าวมาแล้ว ยกขันหมากมาอย่างยิ่งใหญ่ สนุกสนานนำคุณะคะ..”

บัวแก้ว เป็นเด็กสาววัยสิบแปด ร้องบอกเธอเมื่อมองออกไปทางหน้าต่างหลังจากได้ยินเสียงขบวนขันหมากที่แห่เข้าไปในคุ้มเอื้องบุญ ซึ่งเป็นที่อยู่ของเธอกับพ่อรวมทั้งเจ้าสาวในวันนี้ที่บรรจงแต่งตัวอย่างสวยงามเป็นพิเศษ

“ทำไมเจ้าสาวไม่ใช่คุณหนูของบัวแก้วก็ไม่ว่านะคะ..ใคร ๆ ก็คิดว่า คุณอิศม์ เขามาชอบพอคุณหนู..แต่ที่ไหนได้..”

นิชธาวัลย์หันไปมองหน้าบัวแก้ว

“ขอฉันอยู่คนเดียว..”

บัวแก้วรีบก้มหน้าพร้อมกับยกมือปิดปากอย่างลู่แก่โทษ ก่อนจะค่อย ๆ คลานออกไปจากห้องนอนของเธอที่เป็นพื้นไม้ขัดมันวาว

“เจ้านายของแกละบัวแก้ว..”

คุณโสภิตาก้าวมาหยุดที่หน้าห้องพร้อมกับเอ่ยถามเมื่อเห็นบัวแก้วเพียงจะคลานออกไป

“อยู่ข้างในค่ะ..”

โสภิตาทราบแล้วก็จะยื่นมือหมายจะผลักประตูให้เปิดออก

“เข้าไม่ได้นะคะ..”

“ทำไมจะเข้าไม่ได้ พ่อเลี้ยงให้ฉันมาตาม..”

เจ้าหล่อนตวาดเสียงใส่หน้าบัวแก้วที่รีบย่อกายลงนั่งลงแทบทันทีแล้วมองตามร่างของหล่อนที่ก้าวผ่านธรณีประตูเข้าไปหานิชธาวัลย์ที่นั่งนิ่งอยู่ริมหน้าต่างทางด้านหลัง

“คุณนิชคะ พ่อเลี้ยงให้ฉันมาตามค่ะ..”

เธอหันไปหน้าด้านข้างมาหาแม่เลี้ยง ผู้หญิงที่พ่อของเธอ
ตัดสินใจเลือกให้มาอยู่เคียงข้าง หลังจากที่แม่ของเธอเสียชีวิตลงด้วย
โรคร้าย ในขณะที่เธออายุได้เพียงสิบขวบ แล้วก็ได้อยู่ร่วมกับโสภิ
ตาและนริศารเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

“ไปทำไมคะ..”

“คุณนิชคะ เรื่องมันก็เลยผ่านมาแล้วนะคะ ยกโทษให้คุณอิศม์
เถอะคะ อย่างน้อยเจ้าสาวก็คือนริศาน้องสาวของคุณนิชเองนะคะ..อย่า
ให้ชาวบ้านต้องมาร่ำลือว่าพี่น้องแย่งผู้ชายคนเดียวเลยล่ะ..เห็นแก่หน้า
พ่อเลี้ยงบ้าง วันนี้แขกเหรื่อก็มากันมาก..”

เธอลุกขึ้นพร้อมกับหันหน้ามาเผชิญกับหญิงวัยสี่สิบเศษที่สวย
พราวหนึ่ง

“หากคนที่คุณอิศม์ทำที่ทว่ารักเป็นนริศแล้วมาสู่ขอฉัน
แต่งงาน คุณจะรู้สึกอย่างไร ฉันว่าลูกสาวของคุณคงผูกคอตายไปแล้ว
ล่ะค่ะ..”

“คุณนิช..ให้เกียรติฉันบ้างนะคะ อย่างน้อยฉันก็เป็นเมียของ
พ่อคุณ แล้วฉันก็ดูแลคุณมาเป็นสิบปี..”

“ดูแลฉันหรือคะ..”

เธอมองลึกเข้าไปในดวงตาของโสภิตาหนึ่งทำให้เจ้าหล่อนรีบ
เมินหน้าหลบสายตาของเธอแล้วมองไปทางอื่น เพราะรู้แก่ใจดีว่า

ตลอดเวลาที่ผ่านมา หล่อนมักจะเลือกแต่สิ่งดี ๆ ให้นริสา ส่วนนิชชาวัลย์จะต้องได้เลือกเป็นคนที่สอง หรือไม่ก็ต้องผิดหวังหากสิ่งที่อยากได้ ต้องกลายเป็นของนริสาไป

“ไปเถอะค่ะ ไปทำหน้าที่ของคุณ ไปดูแลลูกสาวของคุณ ไปส่งเขาให้ถึงฝั่ง อย่าได้มาเยาะเย้ยถากถางฉันอีก ขอให้เราต่างคนต่างอยู่จะดีกว่า..”

“ฉันมาตามคำสั่งของพ่อเลี้ยงเท่านั้นแต่ไม่คิดว่าจะทำให้คุณอารมณ์เสียได้มากมายถึงเพียงนี้..”

“กลับไปเป่าหูพ่อฉันสิคะ ทำเหมือนที่คุณเคยทำ ตามสบายค่ะ.. แต่จะขอเตือน หากอยากอยู่อย่างสบาย อย่ามาก้าวก่ายฉันอีก..จำไว้..”

โสภิตากำมือแน่น เพราะมีเรื่องหนึ่งที่ทำให้หล่อนแค้นเคืองใจมาจนถึงทุกวันนี้ คือพ่อเลี้ยงไม่ยอมเปลี่ยนชื่อผู้ถือครองกรรมสิทธิ์ของคຸ້ມเอືອງบุญและสวนผลไม้ นับพันไร่มาเป็นชื่อของหล่อนหรือนริสาสักที

และหล่อนก็ไม่เคยรู้เลยว่า เพียงแค่นิชชาวัลย์ทราบข่าวว่าคนที่อิศม์มาสู่ให้เป็นเจ้าสาวของเขา ไม่ใช่เธอ ทำให้เธอจะเสียใจและแค้นใจมาก เป็นเหตุให้เธอยื่นข้อแลกเปลี่ยนบางอย่างกับพ่อเลี้ยงชุมพวงพ่อแท้ ๆ ของเธอ เพื่อยุติเรื่องราว และยอมให้นริสาแต่งงานแต่โดยดี

มันคือการเซ็น โอนกลุ่มเอื้องบุญและสวนผลไม้ จากชื่อของแม่ เธอ มาเป็นชื่อของเธอ และมันก็เรียบร้อยสมบูรณ์แบบโดยไม่มีใคร สามารถมาคัดง้างได้อีก ในขณะที่โสภิตายังไม่รู้ หล่อนไม่มีอะไรเลย

นอกจากรายได้จากผลกำไรของผลไม้ที่เก็บได้แล้วปันผลมาให้ เพียงไม่กี่เปอร์เซ็นต์ และต่อจากนี้มันก็เป็นสิทธิ์ของนิชชาวัลย์ที่จะให้ หรือไม่ให้ก็ย่อมได้

นิชชาวัลย์ไปเก็บตัวเงิบที่สวนผลไม้ เธอพักอยู่บ้านปีกไม้หลัง หนึ่ง ซึ่งก่อนหน้านี้เคยเป็นเรือนหอของพ่อกับแม่ของเธอ เธออยู่ที่นี่แล้ว ทำงานหนักขึ้น หมายถึงให้ลืมหาชายหนุ่มวัยสามสิบปีที่หล่อเหลาคน หนึ่ง

เขาเป็นเจ้าของบริษัทที่ผลิตผลไม้กระป๋องส่งออกนอกชายใหญ่ ที่สุดในประเทศ เธอรู้จักกับเขาได้เพราะเธอส่งผลไม้ในสวนขายให้เขา แล้วก่อให้เกิดความรักความผูกพัน โดยที่เธอไม่รู้เลยว่า เธอเป็นเพียง หนึ่งที่เขายืมขึ้นมาเพื่อวางไปตรงจุดที่เขาต้องการจะเอาชนะ

“ผมมาวันนี้เพื่อให้ผู้ใหญ่ที่ผมเคารพมาสู่ขอ..ผู้หญิงที่ผมเลือก ให้มาเป็นภรรยาของผมจากพ่อเลี้ยงครับ..”

เธอยังจำคำพูด แว่ตาของเขายามจ้องมองเธอในวันนั้นได้ติดตาม
เขามองหน้าเธอด้วยแว่หวาน น้ำเสียงทุ้มกังวานอย่างไพเราะ มันทำให้เธอปักใจเชื่อว่าเขาจะมาสู่ขอเธอไปเป็นภรรยาของเขา

“ผมมาสู่ขอคุณ..นริศารับพ่อเลี้ยง..”

เพียงแค่ว่าเขาเอ่ยชื่อของนริศารออกมา หัวใจของเธอแทบหยุดเต้น
ใบหน้าหวานละไมที่เปื้อนยิ้มต้องเผือดลงแทบทันที ท่ามกลางรอยยิ้ม
หยันของโสภิตาที่หันไปกอดนริศาเข้ามาแนบอกรด้วยความกระหึ่มใจ

“ใครนะที่คุณอิชฌ์ที่คุณมาสู่ขอ..”

นายชุมพวง พ่อของเธอก็ยังอดที่จะถามให้แน่ใจไม่ได้ ว่าใคร
กันแน่ที่เขามาสู่ขอ

“ลูกสาวคนเล็กของพ่อเลี้ยงกับคุณโสภิตาครับ คุณนริศา..”

เขาย้ำอย่างชัดเจน ทำให้เธอไม่อาจจะนั่งอยู่ในห้องนั้นต่อไปได้
เธอวิ่งออกมาพร้อมกับสะอื้นด้วยความเสียใจอย่างยิ่ง

นิชชาวัลย์กำมือแน่นด้วยหัวใจที่ปวดร้าวระคนแค้นเคืองอย่าง
ที่สุด ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยรักใครและไม่เคยทำร้ายใคร ไม่คิดว่าเธอ
จะได้รับผลกระทบที่ไม่ได้ก่อนนี้

“ฉันจะขอสาบานว่า ชาตินี้จะไม่ขอรักใคร่อีกเลย..ขอให้คุณเป็นคนแรกและคนสุดท้ายในชีวิตของฉัน..คุณอิศม์ โยธาทักดี..ฉันจะจดจำคุณเอาไว้..”

เธอคิดในใจ

“คุณหนูครับ..”

เสียงเรียกของผู้จัดการสวนทำให้เธอเงยหน้าขึ้นมองไปหาเขาที่ก้าวเข้ามาพร้อมกับถอดหมวกออก

“ผลไม้ในสวนของเราที่เก็บได้จะส่งไปให้บริษัทของคุณอิศม์เหมือนเดิมหรือเปล่าครับ..”

นิชชาวัลย์เม้มปากแน่น หัวใจเจ็บแปลบขึ้นมาเมื่อได้ยินชื่อของ
เขา

“มีมากน้อยแค่ไหน สำหรับผลไม้ที่จะเก็บได้ในคราวนี้..”

“เยอะกว่าปีก่อนครับ..”

เธอนิ่งเงียบไปชั่วครู่

“ระบายผลไม้ไปยังตลาดกลางในประเทศแล้วส่งเป็นผลไม้สดออกนอก ผ่านทางเรือไปยังจีน แล้วก็ส่งลงกรุงเทพ ให้พ่อค้าคนกลางนำลงเรือเดินสมุทรไปประเทศแถบทางใต้..”

“แต่ว่า..เราทำสัญญากับทางบริษัทของคุณอิศม์ไว้ว่าจะส่งผลไม้ให้เขาตลอดจนะครับคุณหนู..”